

men som Forbundets Medlemmer ikke desto mindre siden 1922 havde følt sig moralsk bundet ved. Han fremhævede endvidere, at der hverken i Minoritetstraktaterne eller i den ovennævnte Resolution af 1922 var Hjemmel for en Sondring mellem Mindretal tilhørende en selvstændig Stat og Mindretal uden Hjemstat, saasom Jøderne, Assyrerne, Armenierne m. fl.

Den svenske Udenrigsminister tog slutelig til Orde for en dybtgaaende Under-søgelse af Mindretalsproblemet i dets Helhed med Henblik paa en generel Løsning, hvorved de allerede godkendte Principer gennemføres som retlige Forpligtelser.

I samme Retning udtalte den græske Delegerede Hr. *Politis* sig. Han fremhævede, at den gældende Mindretalsbeskyttelse er bestemt af den politiske Udvikling, og som Følge deraf ret vilkaarlig og mangelfuld. Skulde man tilvejebringe en upartisk Beskyttelse maatte Udgangspunktet være den i civiliserede Nationer stedse mere fremherskende Opfattelse, at der tilkommer ethvert Menneske et vist Minimum af Rettigheder i Henseende til Religion, Sprog, Undervisning og retlig Ligestilling i Staten. En rationel Beskyttelse baseret paa Mindretalsbegrebet mente Hr. *Politis* derimod ikke lod sig gennemføre, som Følge af dette Begrebs Uklarhed og skiftende Karakter.

Han paapegede i denne Forbindelse, at skønt ingen Stat har en absolut homogen Befolkning i racemæssig, sproglig eller religiøs Henseende, var der ikke desto mindre en Række Lande, baade i Vesteuropa og Amerika, hvor Minoritetsproblemet overhovedet ikke eksisterede, og drog deraf den Konklusion, at Mindretal hverken er et nødvendigt eller et konstant Fænomen; hvad særlig angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Jøderne er en Minoritet, lod det sig ikke generelt afgøre, men Besvarelsen maatte i det enkelte Tilfælde afhænge af, om de enten som Følge af deres egne eller Statens Handlinger indtog en Særstilling i Forhold til den øvrige Befolkning; hvor derimod Jøderne retlig og faktisk er ligestillede med

den øvrige Befolkning, opstod Problemet overhovedet ikke, hvilket klart belystes ved den Omstændighed, at Jøderne uomtvisteligt betragtes som en Minoritet i Orienten, derimod ikke i Vesteuropa.

Fra anden Side indrømmede man, at det ganske vist var rigtigt, som udtalt af Hr. v. Keller, at Jøderne i Tyskland hverken udgjorde et sprogligt eller nationalt Mindretal, men understregede samtidig, at de ganske utvivlsomt udgjorde en Race-minoritet ikke alene i Tyskland men over hele Verden; og naar man fra tysk Side baade ud fra »Volkstum«-Teorien og i Praksis behandlede Jøderne som et fremmed Element i Nationen, og ogsaa i Relation til de tyske Mindretal i Czekoslovakiet og andre Nabostater lagde saa megen Vægt paa Racehomogeniteten, kunde man ikke samtidig nægte Jøderne Karakter af en Minoritet og med denne Motivering afvise Folkeforbundets Indblanding — navnlig ikke, naar man som Tyskland stedse har gjort sig til Talsmand for en udvidet og mere effektiv Beskyttelse af Mindretallene gennem Folkeforbundet.

Flere Delegerede — navnlig den britiske, den canadiske og den schweiziske — vendte sig direkte imod de tyske Race-teorier, idet de oprullede, hvilke Perspektiver en almindelig Anerkendelse Race-principet som Basis for Statens Enhed vilde frembyde for deres respektive Lande; for det britiske Imperium, der omfatter Folkeslag af enhver Farve, Race og Tro, og som alene indenfor det egentlige England omfatter tre udtalte Nationaliteter, nemlig Englændere, Skotter, og Walisere, dér atter deler sig i de sorthaarede Walisere, de rødhaarede Walisere, Pieter og Skotter; for Canada, hvor en Tredjedel af Befolkningen er fransktalende og for Schweiz, der alene holdes sammen af en politisk Samfølelse, men befolkningsmæssigt falder i en tysk-, en fransk- og en italiensktalende Gruppe.

I Løbet af Diskussionen blev der fremsat fire forskellige Resolutionsforslag, henholdsvis af Storbritanniens, Frankrigs, Polens og Haïti's Delegationer.